

Lisää 2. Tim. 4:stä?
www.sley.fi/luennot/Raamattu/UT/2Tim/04VA.htm

Arvoisa Sisärengaslainen,

Kirjeen viimeisessä luvussa Paavali tilittää nuorelle ysätävälleen omia kokemuksiaan. Päälimmäisenä on luottamus siihen, että pian matka on takana ja taivas odottaa.

Kysymyksiä, esirukousaiheita yms. voit lähettää osoitteeseen pastori@tunti.com.

Minä vannotan sinua Jumalan ja Kristuksen Jeesuksen nimessä, hänen, joka on tuomitseva elävät ja kuolleet, ja hänen ilmestymisensä ja hänen valtakuntansa kautta: julista sanaa, astu esiin sopivaan ja sopimattomaan aikaan, nuhtele, moiti ja kehota, aina kärsivällisesti opettaen. Tulee näet aika, jolloin ihmiset eivät siedä kuulla tervettä oppia vaan haalivat itselleen halunsa mukaisia opettajia kuullakseen sitä mitä kulloinkin mieli tekee. He tukkivat korvansa totuudelta ja kääntyvät kuuntelemaan taruja. Mutta pysy sinä järkevänä kaikissa tilanteissa, kestä vaivat, julista evankeliumia ja hoida virkasi tehtävät. (2. Tim. 4:1-5)

Paavali vannottaa hyvin juhlallisesti ja vakavasti Timoteusta hoitamaan uskollisesti virkaansa. Nyt on tärkeää, että Timoteus ahkerasti joka tilanteessa opettaa ja julistaa oikean opin mukaista Jumalan sanaa, sillä

pian tulee aika, jolloin oikeaa opetusta ei haluta kuulla. Samasta pian koittavasta luopumuksen ajasta Paavali puhui jo luvun 3 alussa.

Minut itseni uhrataan jo pian, lähtöni hetki on tullut. Olen kilpaillut hyvän kilpailun, olen juossut perille ja säilyttänyt uskoni. Minua odottaa nyt vanhurskauden seppelä, jonka Herra, oikeudenmukainen tuomari, on antava minulle tulemisensa päivänä, eikä vain minulle vaan kaikille, jotka hartaasti odottavat hänen ilmestymistään. (2. Tim. 4:6-8)

Paavali puhuu oman vaelluksensa lopusta. Hän tietää, että hänen aikansa on pian lopussa, ja ilmeisesti hän odottaa marttyyrikuolemaa (joe 6 sanataarkasti: "minut vuodatetaan juomauhrina"). Paavali ymmärtää, että hänelle kuolema merkitsee kilvoituksen voitollista päättämistä, maaliin pääsemistä. Aikaisemmissa kirjeissään (1. Kor. 9:24-27 ja Fil. 3:12-14; katso myös 2.

Tim. 2:5) Paavali on verrannut kristillistä elämää yleensä tai omaa elämäänsä kilpajuoksuun, jossa tavoitellaan voittopalkintoa. Nyt kilpailu on Paavalin kohdalla lopussa, hän on jo kalkkiviivoilla, ja hän voi hyvin mielin sanoa kilpailleensa hyvin ja päässeensä maaliin asti. Paavalin mielessä ei ole pelkoa vaan ennemmin innokasta odotusta. Paavalin esimerkki

rohkaisee Timoteusta ja yhtä hyvin myös meitä kilvoittelemaan. Mekin saamme

saman voittopalkinnon, jos säilytämme uskon loppuun asti.

Koeta päästä pian luokseni. Demas on tähän maailmaan mieltyneenä jättänyt minut ja lähtenyt Tessalonikaan. Crescens on mennyt Galatiaan ja Titus Dalmatiaan. Vain Luukas on täällä kanssani. Ota Markus mukaasi, sillä hänestä olisi minulle paljon apua. Tykikoksen olen lähettänyt Efesokseen. Tuo mukanasasi myös viittani, jonka jätin Troakseen Karpoksen luo, sekä kirjat, ennen kaikkea pergamenttikääröt. Kupariseppä Aleksandros on tehnyt minulle paljon pahaa, mutta Herra kyllä maksaa hänelle hänen tekojensa mukaan. Varo sinäkin häntä, sillä hän on vastustanut kiivaasti meidän opetustamme. (2. Tim. 4:9-15)

Demas mainitaan Paavalin kirjeissä muuallakin. Sekä Kolosalaiskirjeen (Kol. 4:14) että Filemoninkirjeen (Filem. 1:24) lopussa hänet mainitaan yhtenä tervehdyksen lähettäjänä. Hän on siis ollut

Paavalin läheinen ystävä ja työtöveri. Miten kipeältä onkaan Paavali mahtanut tuntua, kun Deemas jätti hänet ja luultavasti myös Kristuksen – mitä ei tosin suoraan sanota. Maailma houkutti ja houkuttaa yhä edelleen.

Kun ensimmäisen kerran puolustauduin oikeudessa, ei kukaan tullut avukseni vaan kaikki jättivät minut yksin. Älköön sitä luettako heille viaksi! Herra kuitenkin auttoi minua ja antoi minulle voimaa, jotta voisin saattaa julistustyöni päätökseen ja evankeliumin kaikkien kansojen kuuluville, ja näin pelastuin leijonan kidasta. Herra pelastaa vatedeskin minut kaikesta pahasta ja vie minut turvaan taivaalliseen valtakuntaansa. Hänen on kunnia aina ja ikuisesti. Aamen. (2. Tim. 4:16-18)

Se, että muut olivat jättäneet Paavalin yksin, tuntui varmasti ikävimmältä silloin, kun hän joutui oikeudessa puolustamaan itseään. Ystävien poissaolon korvasi kuitenkin Herran läsnäolo ja apu. Paavali "pelastui leijonan kidasta" eli häntä ei vielä ensimmäisen kuulustelun yhteydessä

tuomittu kuolemaan. Sen seurauksena Paavali voi viedä työnsä päätökseen ja evankeliumin kaikille kansoille Tämän voi ymmärtää niin, että Paavali vapautettiin ja hän saattoi jatkaa lähetysmatkojaan – hänen tavoitteenaan oli julistaa evankeliumia Espanjassa (Room. 15:23-24) –, mutta

"kaikkien kansojen kuuluville" voi tarkoittaa myös Paavalin työtä Roomassa vankina. Sitä hän saattoi nyt jatkaa, kun kuolemantuomiota ei vielä langetettu. Se, että Herra antoi voimaa työn loppuunsaattamiseen juuri oikeuden istunnossa, saattaa tarkoittaa myöskin sitä, että juuri tuossa tilanteessa Paavali julisti evankeliumia. Oman kokemuksen kautta Paavali on oppinut luottamaan siihen, että

Herra pelastaa pahasta. Pahasta pelastaminen ei kuitenkaan tarkoita sitä, että Herra pelastaisi Paavalin marttyyrikuolemasta, sillä juuri sitä Paavali osasi odottaa kohdalleen (vertaa jae 6). Mutta juuri sellaisen kuoleman kautta Herra vie Paavalin turvaan taivaalliseen valtakuntaansa. Kristukseen uskovalle kuolemakin on voitto (Fil. 1:21).

Sano terveisiä Priscalle ja Aquilalle sekä Onesiforoksen perheelle. Erastos jäi Korinttiin. Trofimoksen, joka oli sairaana, jätin Miletokseen. Yritä päästä tulemaan ennen talvea! Sinulle lähettävät terveisiä Eubulos, Pudens, Linos, Claudia ja kaikki veljet. Herra olkoon sinun henkesi kanssa! Armo teille! (2. Tim. 4:19-22)

2. Timoteuskirje päättyy muiden kirjeiden tapaan lopputervehdyksiin ja armon toivotukseen.

Pähkäiltävää:

- Mitä voisi tarkoittaa sanan julistaminen sopivaan ja sopimattomaan aikaan?
- Miten maailma houkuttelee?

Raamattuopetus: Ville Auvinen